მისს უმაღლესობას

მეფისა სოლომონ მეორისა მეუღლეს, იმერთა დედოფალს მარიამ კაციჲ დადიანის ასულს

მდაბლად მიუძღვნის

ტფილისის სემინარიისა შინა ფილოსოფიისა და ფიზიკისა მასწავლებელი, რიშელიეს-მეცნიერ-ლიცეისა კანდიდატი პლატონ იოსელიანი.

აგვისტოს 24-სა
1838-სა წელსა
ტ ფ ი ლ ი ს ი ს .

ნეტარი ესე, პიიტიკოსი კაცი,
მაღალი გამომთქმელი, მოძღურებითა ბრწყი-
ნვალე,
სიბრძნის მოყუარე, მართალი მესილოგიზმე,
ლექსის-მეტყუელები, შეზმნილ ყოველსა
შინა,
იოანნი ბრძენ, შავთელ ზედ-წოდებული,
მოთა ჰსათქუა მისთჳს, უქესო ლექსი შავ-
თელის,
და თამარ დიდის, ისტორიათა შინა,
შაირთ გამომთქმელი, და წმიდად მოითხრობის,
განწმიდა ამან, სარკე უბიწოებით,
და მისცა ღმერთსა, რომლისა წინაშე ჰსდგას,

წყობ. სიტყუ. მუხ. 768, 769.

თამარ მეფისა და მეუღლისა მისისა
დავით მეფისა
შესხმა. (*)

1.

ცამეზით ღმერთმან, არსებით ერთმან, მომეცს მე
ჰსწავლა თქჳნდა შემკობად:
გიმღერს ქებანი, მქადს აქ ებანი: დავითის
დავით, ვჰსჯდე მესტიკობად:

(*) ძუელისა დედანში იყო წარწერა წიგნისა ამის ეს-რეთ ექსადილისა თამარ მეფის გიორგი მეფის ასულისა, დავითიან ბაგრატოვა-ნისა და მეუღლისა მისისა, ბაგრატოვა-ნისავე დავით მეფისა სოსლან-ოსიშვილისა

მესმა ზეცისური რა ვნახე ქვესური, რომ სიტყუა
ეთნწარსის მე ვისა ძნობად.
მან გულის-ხმობით. თჳთ გულის-ხმობით გა-
რი სიბრძნისა სულელთა ცნობად.

სამთა სამეფოთა: ქართლისა, კახეთისა, იმერეთისა და ხუთთა სამთავროთა, საათაბაგოსა, ოდიშისა, გურიისა, აფხაზეთისა, სვანეთისა, და სხუათა, და სხუათა, და სხუათა მპყრობელისა მეფისა, ანდრუ-მეფისა მამაველისაგან (ვ'ე იგი მონა ქრისტესი) თქმული, რომელი იყო ძეგილთაგან საათაბაგოსათა, ამან მოარიგა გელათიდამ, მეფისა თამარის, რომელი იყო მდივანი მეფე თამარისა, და მემღვლმად იქმნა მონაზონ. და უწოდეს სახელად იოანე, რომელმან მოიგო ცხოვრება თჳსი გელათისა მონასტრისა შინა ვენახისასა, რომელსაცა ტკბილს რუსთაველი მოთა, ვეფხისტყაოსანი-დაწერილი კაცი ბრძენი, ლექსის-მტკუეცელი და ფილოსოფოსი და ბრძენთა ენათა ზედ-მიწევნილი: ანდრუმეფისა მამაველისა, ლექსი მას უწეს რომელსა.

2.

შემოკრბით ბრძენნო, აიინელით ძმენო. დავითს
ვაქებდეთ მეფედ ცხებულსა:
კრიცხს ალაზს მაღრიბს, ეგვიპტეს მაშრიყს, ჩი-
ნეთ ჩინეთსა თარშის ქებულსა:
რომელნი ელინიან, რომელნი ელინიან, თავს
სოკრატისებრ სწავლით გებულსა.
ვარსკულავთ-მრიცხველნო, სხუანი ბრძენნო-
მკითხველნო, ვერ მალ-გიძსთ ქებად თავს
ჰყოფთ ვნებულსა.

3.

ძე ადამისი, მსგავსად ამისი, ვისცა ეხილოს
მამენოს სადარი.
ღმერთმან სამოთხით, მოეცა სამოთხით, ე-
თერ ბრწყინვალე მზეებრ სადარი.
აღმოსავლეთით, და დასავლეთით, სამხრით
ჩრდილოეთის ჰპოონ სადარი.
ზესკნელს ქრისტიანეთით, და გარეგნეთით, ყუ-
ვანასწავლით ყუავილთ სადარი.

ჲ.

წინწყალ და ქუხად მქის შეგაწრეკბად, მსმენელთ
ვაჟწყლ ქრისტეს-მკვერობელთ
მენე ლომობიერი, ქუელი ლიერი, ჰაერთავანი
მტაციად მოვლობელი.
შარავანდ ვმერი, ორგულთ გამგმერი, მტერ-
თა ქუესნელად დამამხობელი.
რიტორი ზრძენი, მეფეთა ძენი, ასპარეზთა
ზედ სპარაზნობელი.

ია.

დავითისადა დავითიანადა, ეფუძლა ყოფილს,
სიტკბოთა მტკიცედა.
ნაშობნი შენნი, შენ მიერ შენნი, დაჰფრქვა
მისაქცეველად საყდართა ზედა.
ესე მისითა, ეს მისითა, გურისხეთ ყოვ-
ლთვის ძალთა შემწედა.
აქა მით მორჩნი, აქა მით მორჩნი, სატყუს-
ლებრსა არითა არედა.

6.

არიონათან არიონათან, ვინ ჰქმნა მას ზედან
ზეთი მცხებელობა.
დაცხრა დაყჳდნა, მისგან გასცჳდნა ჳგ-
ლიმჟა ბორგით, ზარ-მცემელობა.
დავით ძლიერი, მჴნედ საშინელი, ჳულებს
და მჰსთავრობს ურჩით შემწყალობა.
ვჰვონებ მაქსიმედ, ჩემთჳს მაქსიმედ, მისგან
ჰსჯულისა დამბეჭდელობა.

7.

ჴმობს მერცხალისად, ამ მერცხალისად ჴმა
ტკბილი მჴმობარედ იადონისად.
ნაძვი ლიბანით, სარო ერმონით, ფინიკად
ზრდილი, ენაგდიმისად.
ნერგად ვარდისად, იერიქოსად, სხვამც რად
ვახსენო, მჰსგავსად ამისად.
ასაფიცარი, ასაფიცარი, დამამტკიცარი წი-
ნასწარისად.

შ:

ზოლოუქ ზოლოუქად, მუის სასალოუქად, ზრმე-
ნი რიცორებს მისთჳს სამოთხით.
მირონ გუანდრიუვად. შცახსად გასიად, თაფ-
ლად მანანად, ხმედ ჰსაქჳს სიპოხით.
ოქროდ სემურად, ალვად ქამურად, ალვად
კინამოდ სარდარ სარონით.
წარგიზ ლაჟვარდი, ისმაგროცი, მისთჳს ამ-
ჰსგავსეს, რომ არს სამოთხით.

ჯ

გავსილო ამით, ჰავსილო ამით, შეცოდებისა
ბიწია წარმოჳნელად.
ვმოწმობ სულებსა, დასახულებსა, სამარა-
დისოდ ჰსჩნდე განუხრწნელად.
მენე ხარ ასური, მჭურეცთა დასური, ალვის
ხე ცანი, რცო განფენილად:
გხედვენ რა ლამით, მოსრნეს რა ლამით, მის
წევნულიქმენ, თვთ სიჭჳდიდ ქმნილად.

107

მზრდელ-არს მონათა, ზეცით მონათა, ივლი-
სის მზემან, ზედ ლომთა ჯდომით.
ტომნი და ერნი, ყრმანი და მოხუცებულნი, ადიდ-
ებდიან შესხმით დაბლდომით.
ღრიან მჴეცნი, მთანი და ბორცვნი, მაღნარნი
ველნი, მისთვის შეკრბომით.
შემუსრავს შეფქჳავს, თხემსა ვის ერქვას,
ჭყურად ჩაფხუტი ორგული მიწომით.

108

დავით მეფესა, მტერთა სისხლ-მჩქეფვნსა;
უკჳდავთ წყაროსა, ცის-სამყაროსა.
სხჳათა მძლეველსა, თჳთ უძლეველსა, ვის-
გასად მქცევსა ტანად საროსა.
მზედ სახოვანსა, თჳთ ახოვანსა, ერთ-გულთა
ჰხსნილ-ჰყოფს, მტერთ ეზაროსა.
მკნედ მის-თვის ვიყო, სული გავყო, ჭა-
ფალსა ჩემსა, რამც მამყაროსა.

12.

ჰქჳს მას დაბეჭდვით, სმენით ძნელდვით, სი-
ბრძნის დასაბამ შიში ღვთისა.
ჯათელი წრფელი, ყხრწნელ-მყოფელი,
შემწყნარებელი დავრდომილისა.
ცუდ-ჰყვნს მან მტერნი, ორგულთა ყრნი, სა-
კმილმან ვით ჰქმნის მალი ცეცხლისა;
მოსე ძე არონ, თხემსა დაარონ, მას ალა-
ბასტრი, ნელსა-ცხებლისა;

13.

ჳსწრო სარანით, გაისარანით, მით მწიკუ-
ლის მკლებარს არ დამმატისა.
მჰსგავს ამანტისა, არ ამანტისა, ყვროს
მტკიცეობს, ანდამანტისა.
ჳფალთ მთავარი, მჭერ სამთავარი, სამსა-
ჭუღლოსა სრულად მათისა.
სწორად არს მხისა, ვირჩხიბსა ზისა, მთა ვე-
რად ჰსწორავს არარატისა.

14.

მადლისა პირი, სიბრძნის სადგური, მკედარი
ღვთისა სამხატოვნისა.
ყუავილებითა, სუნნელებითა, მსგავსი არს
იგი სამირონისა.
ყნოსა შროშანითა, მკერდა შროშანითა, კმანი
ცუდ-იქმნეს საფირონისა.
ქუეყნისა ზღუარი, ჩრდილო და ბღუარი, დავ-
ლონ ვის ძალ-უძს მისებრ ჰპოვნისა.

15.

ზირაქ ვრონოსით, ზინონს ენოსით, სწავლის
დაებმის, ბრწყინილ ჰყოფს ენითა.
ამათ ძალითა, რომ ათ ძალითა, ორგანო უმ-
ნონ ებან ებნითა.
უთრუთ საამით, ზაალ საამით, განქიქებულ-
ჰყოფს ძლიერებითა.
ხალიმ და თუერი, ძალთ უკეთური, როსტომ
ძვრა ვჰსცან, ჰსწორავს თუ რითა.

16.

ძირით მისისა, იესესისა, შვილო მართალო
იშჳა ცხოვრებად.
ქალ-წულ-წმიდისა, წილ-ხდომილისა, სა-
ქართველოსა მყვედ წოდებად.
სჳმეცად ჰსჯულისად, ზღუდედ სჯულისად.
ავარის-ერთა ცეცხლთა მომდებლად.
ახალი ვასი, ახალი ვასი, მრავლად მოერთ-
მის თავთა მაწნებად.

17.

რკითხუენ ჰსწყრებ, თაყუმსა ჰსჩხრეკენ, რამე-
ლის ჰკუერენ არ ჩევენ, ზედთა მათთაგან.
ჩუენ რომ გუესმისა, წყაროდ გუესმისა სამო-
თხით წყლისა ცხოველისაგან.
გჳსთქუა მე აწ ვითა, რომ იქმნეს წვითა, მეა-
თოზნი მძაფრად სხივთა მისთაგან.
ზედუენ მზერითა, სწორად მზერითა, ჰფიცხუენ
მირიდა თუხთა სხივთაგან.

18.

ღოვლათ სვიანად, სყვევს მზიანად, შვილთა
მნათობთა გარმოზღუდვითა.
განათლდა არე, მისთჳს ვით მაჭარე, რომ
განხმულ იყოს, ცანი ხომითა.
ხილვა მეფისა, მჭირვეცელთ ქვისა, ოჭალნი
მალნიცზედ ფოლადობითა.
ლხინად ჭჳრვეულთვის, არ გაჭჳრვეულთვის, არს
მიწყივ ლჳრვებით, და განცხრომითა:

19.

მკერდად ქჳრლობით, უმრეველობით, სახედ
უსწორო ანაგებითა.
ყოვლად სპასპეტთა, თჳთ ქალაქ სპეტთა, აქჳსა
და გოდოლნი ანაგებითა.
შვილდთა მაზრავა, უქმნა მტერთ რავა,
გულსა უწყალოდ ანაგებითა.
წყალ-ჰყოფს მისანსა, ტილისმისანსა, ხრიზ-
მოსთ კოსხვითა ანაგებითა.

20.

პლევჳსმრა ბაგენი, ბრგვნილად მაგენი, გულის-
კმის-ყოფით შესხმად ქებისა.
მაღლისა მენისა, ბრძენთა სესხნისა, აღმოთქ-
მად ვიწყო ნექტარებისა.
გოლიებრ მწთოლვარე, არად მკმოლვარე, სა-
მართლად ღირსი ნექტარებისა.
არა ჰსთნავს რისხვა, გესმის არი სხვა, ნამ-
დვილ ჩვეული მოწყალებისა;

21.

ესამართალი, ესამართალი, ხეს შეიქმს კმელა-
სა წყალმომდინარედ.
აქჳს მას ტრიონი, სანატრიონი, საწმისისა-
გან სამოსად გარედ.
აწ ესე ლომი, თჳთ ესე ლომი, მისთჳს ალე-
გო, კეთილ სახმარედ.
წყლად არს გეონი, ვინ ლეგეონი, ჰირ და-
ყოფილ-ჰყო, ყქმად მედგარედ.

22.

ჰქ̃ჳს სასოება, მას სათნოება, სარწმუნოება:
სიყუარულითა:
მადლითა ტალანტი, სავსედ ბალანტი, შეუ-
კრებიეს, თჳთ სურვილითა:
ქჳწლის-საქმითა, ვჰკვირობ აქ მითა, რაც უ-
დჳნ მესმის იდუმალითა.
უსხეულონი ზეცისა მალნი, მისთჳს იწჳწზენ
სიხარულითა.

23

ფეთონს ჰზრძავს ათენს, ესრეთ გაათენს, წმი-
დიადისა ნათლად სხივნი მზისანი:
კაცმან სულელმან, ჯე უსულელმან, ვერ გუ-
ლის-ჴმა-ჰყოს მისნი მისანი.
ჰვშჳს ჯე სუნნელობს, თჳთ მომცემელობს,
წჳწნდა სიბრძნესა მადლნი ღჳთისანი
კაცსა შერისხლსა, ნამდვილივე მიხვდა მათ სალო-
მობანი სა[illegible]ლისანი.

24.

ჳბრძანონ სამალაღ, არაჲყ საძალაღ; ელიაჳ
მოსით ეს რომ არა მიჲ.
მასჲანა შორად, არაჲყ აშორად,, ელია მო-
სით ეს რომ არამიჲ.
ქჳწლად ჭერითა, რისხვაჲ ჭერითა, ელია მო-
სიჲ ეს რომ არა მიჲ.
- მას არა რითა, მას არა რიჲა, ელია მოსიჲ
ეს რომ არამიჲ.

25.

ვით ყძლოთ ქებად, შესხმად დიდებად; თქ-
ჳწნდა მჳსაჭყლო სიმარჲლისაო,
ჴმსჲავროზ ჯ სყლეზ, აჲავის-ყფლეზ, ჰყრო-
ზილჲა ზრძმედო სიწმიდისაო.
მენანდარ გიცნოზს, ოქრო კმად გიძნოზს, სა-
მყსიგოო ზირაქისაო.
არსეზა გმზეოზს, მისმიერ გმზეოზს, წიალ
ზყლის აზრამისაო

26.

ვარ უკვდავება, ვით უკვდავება, რაც მალმიძს
ქუბად ვიწყო წამდენი.
ტურფა სახითა, ცხოველად სახითა, მოყმე
მჴნე უხვი, დაიბადენი.
სიბრძნისა სირად, ჰსწავლისა სირად, გარეთ
მოგეთხზაეს რიტორით ბადენი;
აწამე თავსა, აწამე თავსა, ღვაწლი ვინ უწყის,
თუ რაოდენი;

27.

ზეცით ვარ ნათლად, ბრწყინვალედ სანთლად;
ჩუენ თქუენდა ქებად, სიტყუა რათურთით;
მჰსრულ ბარბაროზთა, მძლედ სარკინოზთა,
ჩავხუტ ჯაჭვ-ჭურით ოროლი თურთით.
ისავებრ პირმშობ, კურთხევით ნიშობ, მელ-
ქისედეკის ლოცვით ზედა მთით.
ესავისითა; ყსავისითა, მაუწყონ მთქმელთა,
თუცა რათურთით.

28.

ვისცა უგმიროს, მისთჳს უგმიროს, არს ეს
ყოველთა ძჳთ მპყრობელთასა.
ღმრთისა სამ-მზისა, ვინ ზესთ სამ-მზისა, ეთერთ
სამყაროთ ზე ღრუბელთასა.
ზღუდეთა კარი, მაღლთა ფუძკარი, უტკბე-
სად სმისა გოლეულთასა.
შემუსრავს ბაალს, მოლოქს ზე ქამალს, ას-
ტარტის კერპსა სამაგულთასა.

29.

მჭედრობს უნყება, გულად უწყება, წათრობენი-
სა ჭურჭი ჰრწყეული.
ესაც ერია, მეხებრ ერია, რაზმნი შეიქმნეს
სულთ დალეული.
ქმნის რა ნავარდი, მყის განავარდი, ჰფერობს
ვით ვარდი, თჳთ დაჭრეული.
იხმარნის მკლავნი, ბაბად მამკლავნი, აღმტა-
ტყებულნი, გრიგალ ქარეული.

20.

მტერთა მახვილნი, იქმნეს ვით ცვილნი, მახი-
თა მიოკე რომელთ დაარწყჳს.
ექმნა წარმართსა, და ყრსა მათსა, განჰსაკრწ-
ნელ რომელ სრყლაჰფრობილი იფყნეს.
რა მარზაპანთა, და სპათა მისთა, შურაზდა-
ლომი, თჳთ ნანტჳად იწყევს.
მაშინ დავით მათ, მაშინ დავით მათ, მრჩობ-
ლად სხეულითა სული განიყრჳს.

21.

იყვის რაზმითა, ურიცხჳ რაზმითა, გულის
მდებელად თჳსთა სპათათჳს.
გორგასლიანი, დავითიანი, დროშა იახლის,
მჴრჭჳლად მტერთა თჳს.
არ ვყჭჳ ევზომი, ზრმოლია და ომი, ხსვასმცა
მალი ედვის მისკან მამართვის.
მკბრმოლთა ვფნდნი, ფოკლად ჰფჭჳის ცფდნი,
კმა როსტომითა ყმენე მაპითათჳს.

32.

ვჰკმობ გამეჭკისსა, არითყ მეყკისსა, როს იავარ ჰყო ამან ქრისტიანითა.
აღმოფხურა სული, მე და ასული. რაც ჰყო თქმევად ვის ძალ-უძს ენითა.
ვნახეთ ასერი, მაზედ ასერი, მკეცნი მფრინველნი, უწყალად მისევნითა.
ექმნა უწყალოდ, თვთ ჰქმნა უმალოდ, მეფე ღლიახაკეზრ, მონმთა მოფენითა.

33.

ოჳთ სული მონა, კიდე ლომონა, მით გამოჰსცდიდა ლომისა მკლავთა.
ალაგამითა, ალაგამითა, ცქაფად იხმარნეს ეტლითა მზრუნავთა.
ვის რისხვით ჰკმო, ჰტკრტ-იქმნეს ჰკმო, შიშით და ძრწოლით, მოუძრომყვნთა თავთა.
ზნელ-ჰყოფს ყოველთა, ქრისტესნის მპყრობელთა, ვით მზე დაჰფარავს სხვათა ვარსკვლავთა.

34.

აზჟარ კმალითა, ვევზრჭმზრ მკრჩხალითა, მეხა-
ექმნა მტერთა, ციით მოსალოდნი.
მიხჳდეს სიზრმესა, დაჰხდეს სიღრმესა, ორ-
გულთა ერნი, ვითარცა ლოდნი.
აქარავანი, აქარავანი, მეგობართაგან, მათ-
თჳს საწოდნი.
ვალიდევზ კელსა, ზრმენსა ერ ჯელსა, რომ ჰსცა
მათ ნიშნად ბოლოდ საცოდნი;

35.

კარ კეისარი, კარ კეისარი, სიმდიდრით ლოპა-
ლი, ჟიმშედს მფლობელი:
მოსიმახოსა, მოსიმახოსა, მახვილი თქვენა
მტერთა მწყობელი;
ჟალაც ასე ფქევ, მოსრვით ასე ფქევ, ზრჭვა-
ლი ჰქმენ მათზედ მეოტ მჰყრობელი;
ვპირ მამენდ მეხი, ავად რა მეხი, ორგულთა
ექმენ დასამხობელი;

36.

ვჰფლობთ მეფეთა, დიდ-ებულთ მოწყალეთა, თქვენ
გაქვსთ გუბალით სხვამცა რაი ეპყრობის.
ჯაჭვნი საჭურჭლენი, ცხენნი სასურველნი, მით
სარკინოზნი მეის დაეპყრობის.
კრმალი ლომისა, მაზედ მკაცი სილი, ზარბა-
როსა მსროლად, მეის წარგემართოს.
მკლავნი მძლიერნი, გმირთა მძლიერნი, რისა
ხვი მათ ზედა, რომ მოგემართოს.

37.

შესამოსელნი, შესამკობელნი, გმოსიან ტანსა,
სა, ოქრო ნემსულნი;
გვირგვინ სკიპტრანი, ბისონ მიტრანი, მოწყ-
ულითა თანა შექსულნი.
გაქვსთ პორფირითა, პლატაცმა პოდირითა, სა-
მარაგდონი ერთად ექსულნი;
დიადემითა, დიადემითა, ზეგარდამო გაქვსთ
წმიდად ექსულნი.

38.

ვიტყვი ხვასროსა, იმა ხვასროსა; ერეკლე-
საგან ტყუედ შეპყრობილსა.
პირველ მყოფისა, მის მეუფისა, სპარსეთად
ბელის წარმტყუანებელსა.
ჰსთქუელა ესეცა, მსგავსად ესეცა, ულმრ-
თოთა შეიქმს თვთ ოტებულსა;
ამა თხზმისთჳს, ამა თხზმისთჳს, ნათანით ვმღ-
ნობდეთ ნელსაცხებელსა;

39.

თუ უქოსრანი; მე ამას რანი, გავლავანის
შემკულობანი,
მტილ-სამოთხენი, თჳალთ სამოთხენი, ზედ
ავაზანთა შექმნულობანი;
კართა სტოვანი, ერთა სტოლანი, იპპოდრო-
მისა განხმულობანი;
სახმრად ლანგანთა; თანად პინაკთა, ბადახშნით
ქელ-პტყუეს შექმნულობანი;

ტახტ-საჯდომელნი, მკამკამებელნი, სარდი-
ონნითა ჴურუმზს შემკულნი:
მისავრდნობელნი, ძნელ-საცნობელნი, სამოთ-
ხით ნაძღჳნი თჳთ უდნობელნი.
ოქრო ვერცხლებრივ, ჰბრწყინავს ცეცხლე-
ბრივ, კედელ ყურენი ფიქლით მკრწილნი.
ბივრილიონნი, ლიგვრილიონნი, ურთიერთო-
ბით, შორის შთაათხილნი.

41.

გჳრგჳნოსანსა; პორფიროსანსა, უხდების
პყრობა სკიპტრისა ჴელსა.
ჟამი დილისა; განასდილისა, განბრწყინვე-
ბულ-ჰყოფს წყჳდიადსა ბნელსა.
მიხჳდეს მძრულნი, მისთჳს მისრულნი, თჳს
თჳს მისრულნი საქმესა ძნელსა;
მე თუ ჭჳლავ გაქა, ვიც ჭჳალად გაქო, სხივ-
თა ნათელი, ჭჳამსა უხრწნელსა:

42.

წყლად გთქუა ნილოსად; უსასყიდლოსად;
სამოთხით ჩუენდა ქანდაკებულად.
ოქროდ ოვასად, მზიად სავსად, ყოვლად
ყოვლითურთ ბიწ-შეუხებლად.
სიწმიდის ბრძმედსა, თვით განსაწმედსა, გამო-
დნობილ-ხარ ბიწ შეუხებლად.
თუალად ალმასად, გავნოს ალმა სად, საფუ-
ძუელ ზღუდედ წახნაგებულად.

43.

ვინმც იწყოს რიცხუ, იქმნას ურიცხვი, გოა-
რი მათგან დანათვალითა;
რიყე თუალისა, წინ ნათალისა, წყალნი მგზე-
ბარობს, შიგან ალითა.
ჰსჩანს მარგალიტი, არ თუ ალიტი, ოდენ
ბურთისა საბურთალითა.
აქუს ზარდახჩანი, მას ხე ბაღჩანი, ლუსკუ-
მებრ მათ თვს დასაკრძალითა

44.

ლაგუწდისა სხუა რად უნდისა, ჯამები იყვნ
ლალ ფირუზისა.
იყვნ ჭურჭელთა, სხუათ ურცხო ფერთა, სი-
მრავლით დება თუთ ურიცხვისა.
ბევრად მეს გური, ერთა საგური, ზოდი ოქ-
როსა მისგან თლილისა:
ისმის მგოსანთა, ვით საფიროთა, ჴმანი ებნი-
სა დ̃ წინწილისა.

45.

ეგრე ინახის, შორის ინახის, ვით მზე სამ-
ყარო მანათობელი.
მთუარის-მმუწობით, ცისკრის-მთენობით,
სხივ მკრთოლუარები მკამკამებული.
ედემს დარგული, სამოთხის ვარდი, ციერა-
უმაღლე, ქუეყნის მპყრობელი.
ვუამცნებს სრულებით, ღუთისა სრულებით,
ჩუენთუს მარტივად ჰსჯულის მდებელი.

46.

ჰყუნდ მწყობრი დასი, მას ბევრ ათასი, ჰყავს
დიდებულთა დიდ-გვარ თავადთა·
იოსებს თუალად, დიდ სამფსონს ძალად, ჰსჯო-
ბს ნებროთს გულად, ნაყოფი მსთვადთა·
ცუდ-ჰყოფს ვით ცვლთა, ლიქნა სიცბილთა;
მზირთ სიბორგილით, საბრხით მმაცვადთა·
მისთვს მოვჰსწყდები, შევირაცხები, მსხუერპ-
ლად ვემჰსგავსო, ცოდვართა კლუადთა·

47.

ჰზე მთოვარითა, ცა ვარსკვლავითა, შუქნი
მიუხჩამს მის ელვისათა.
მამის მედ არი, სამვზის ნეტარი, მეტრფე საქ-
მეთა სახელისათა.
თჳთ ბჭეთა ბჭედი, მტკიცე ბეჭედი, მეწდე
სიტყუათა სიმართლისათა.
ერთა შემცუელი, მტერთა შემწუელი, თანად
შიშითა საჰსჯელისათა.

48.

სახედ ვარდისა, სახელ ჭვლისა, მჭვრეტთა ვერ
ჰგმლეს, განცდად სხივისა.
მოეკალმითა, მოეკალმითა, რომ ჰქმად ჰს-
დეგით, ხატად სახისა.
მიხთვს წამალნი, ჰსჯობს რომ წამალნი, თვარ
იქმნეთ თუს თვს მძახნი ასისა.
მან იოსებსა, არ იოსებსა, სიტყვრივე არიო,
თუთ მჰსგავსი მისა.

49.

ალვის ხე ტანი, მჰსგავსად შემტანი, აქვს
კოწოლი დაყრით, კვიპაროზისა.
დაჰსწყვავს სროყლობით, ჯავარ სროყლობით,
მზეთა სახმილად ეშხი ცეცხისა.
სტავრა ჭ ნახლი, არ ზიწკელნახლი, მოსი-
ესტანსა მჭვრეტსა ზეზისა.
ვით მზე ლალიად, ეცრეთ მალიად, მორბედად
შავსა ტაიჭს ზეზისა.

50.

ვერ გასტეხს ფიცსა, თჳთ დანამტკიცსა, ძე
ძედ იყოსა, ანუ თუ არად.
ძლევა მარჯუენით, მოიმარჯუენით, უფლისა
მიერ ჭურად დ ფარად,
ექმნა ქუხილად, თუალთა წუხილად, რაზმთა
ურიცხუთა მეხ გრიგალ ქარად.
ერი ჰრჩეული, ნიჭთა ჩუეული, მისგანვე იქ-
მნეს კეთილ-სახმარად.

51.

ვარდო ფურჩუნილო, ცუართ განბანილო, ნერ-
გო სვიანო დავითიანო.
ვინ კის-კასია, სუნნელ კასია, ბალასნად კმო-
ლავ დავითიანო.
ვინ ხარ ანთრაკი, ქუეყნად ანთრაკი, უცხოდ
აგებულ ანაქვსიანო.
ფონეზა ვრცელო, კულად ცნობა გრძელო,
მოთმინებათ იობიანო.

52.

ბანაკად. საღმრთოდ, ერ საზეპყროდ, ხარ-
ღუთის მეტყუჱლთა მათ ჭურვილთაგან.
ექმენ სახმილად, იყუნეს სახმილად, მზირნი
ფარულად, შორს ქალაქთაგან.
მწარედ ლმობილნი, ეგრეთ ცნობილნი, უღო-
ნო იქმნეს თჳსთა სულთაგან.
გულდრკუ ჩენქმნი, განმრყუნელნი ეშკნი,
აქიტოფელ ჰყუნეს განზრახუათაგან.

53.

ჰტრიკულისა, პატრიკულისა, ხედვის ყუფპლა-
ხარ სიწლით სისშოსა.
ყოქუამს ეზელთა, მემიეზელთა, შენთვის პრო-
კლე ძე, დიადოხოსა.
არვე თავს დებით, არ ვეთა ვსდებით, სიბრძნი-
სა ზღუასა თამარ პირმშოსა.
ზინონ ზენანი, მოგუთა ზენანი, მეყფედ გკმო-
ბენ, პერიპატოსა.

54.

იმალვი სახედ, იმალვი სახედ, მჭურეტთა შემ-
წუელ-ჰყოფ მით მოტყინარედ:
ჰულავ ეს ხეჳლი, არ ეს ხეჳლი, ლომობით
ჰატიჳად, ექმნების მწარედ:
ეგე გნიად, ეგე გნიად, ექმნა ჯ მათ იქმს, ხჳლ
ქუემდებარედ:
მწირი ჯ მსხემი, ეგრეთ დამსხემი, ქებისა ვიქ-
მენ თქვენთჳს შემვადრედ:

55.

მოხველ განრომით, მცერთაგან რომით, სიმ-
ვნითა აზმნობ მძლედ მორვინალი:
სწავლის-მომლუარი, საშუებლის ლუარი სი-
წმიდისაა ცხოვრების თუალი:
ჰყოფს ანეჳლსა, მყოფს ანეჳლსა, არ ოდეს
ბიცად ერქუნისა მალი:
ჰხედავ გაქუს მოხშო, ვაიოჳ მოხშო, წყა-
ლობის კარი ცებილად მზრახუელი:

56.

რა მოიხარდე, თუ მოიზღარდე, ნათლითა
ყოვლის. მპყრობელისათა.
როიკ ბოღრაც, პარმენიდ სოკრატ, ჟუვლიად
გთქ̃ს ზღვისა და ხმელისათა.
ფილოსოფოსთ რვისა, გარდა ცვრთისა მხედ̃ლ-
ხარ მესგავსად, ებელისათა.
ეჴმენ ედილად, ურმათა ედილად, განმზანელ
შვილთა ემზაზისათა.

57:

გიხმობ მანასერ, გიწოდ მეფუვებრ სიტყვით
შეგითხზავ ქებას ჯერისაგნად.
ნათლად მნათებარე, წინამძღვარე, სხივ მომფე-
მელობ, ელვა ცისკროვნად.
მალ გულად მკნელო, ს̃ბ-ბედით ქველო, ასპიტთ
ცემულ-ჭყოფ მცერთა ახოვნად.
მფის მომდომრებ, მფის შეიქმ ცხოვრებ, ჟუ-
ჯეროდ მმახსა მდელოთა მოგნად.

58.

ლომს ძლიერება, მზეს ბრწყინვალება, მუშ-
კს სუნნელება შენგან მიეცა.
ყანდაარს შაქარს, მალრიჩს ოქროს ქანს,
ბარანს მარგარიტს კს დაფი ეცა.
ქვეყნის მნათენი, მოკამათენი, ბაზიერად გექ-
მნეს სურვილით რეცა.
წმიდათ მემწყობრე, მათ თან მოხავრე, ზეცი-
სა მაღლითა ხარ მოდასცა.

59.

ვხედავ მარტოსა, გაშლით მარტოსა, გჯარ-
თა მთავრობით ზესთ საჩინოსა.
გაცთა მკოდვისა, ჳამამკოდვისა, შეიწრებისა
არ მომამინოსა.
ჰსწავლის ებგური. უცხოთ სადგური, ნავთ-
საყუდელთა ჰსწორავ ნილოსა.
სიბრძნის-უფსკრული, ენა რიტორი, მსგავს
ხარ მთისა მის ეტონკოსა.

60.

თქჳენ ინდოეთი, ჳვირინ გუთეთი, არიელი ფო-
ჭელი. გერგესეველნი.
შიშჳელი მართალნი, ციდა მჭვაველნი, აზაშ
შაზაშნი, ლვედ კაც ნეველნი.
ზასრი ზარანი, ვრახმან ერანი, გაქეზს გადი-
დეზს ძნოზით ყოველნი.
არ დამივარდა, გლახ დამივარდა, ცნა მართლის-
თქმად, ველარ მგეზელნი.

61.

ძირ მტკიცედ ეოდლად, ზედ კართა ზღრუბ-
ლად, ცის კამარათა ჰსჩან ხარ ზესთ მდეგად.
ოროგულიათა მოსწჳლავ, მირითურთ მოსხლავ,
ერთ-ცულით ექმნები ფარად ჭ ზურგად.
ურჩთა ედომით, ცეცხლად ედომით, შერისხჳა
თქჳენი, სრული დასადაგად.
სახმილთ არმურნი, ჰსწჳავს მათ ხრმურნი,
გუნდრუკად ერთმის ოქროსა რიგად.

62.

ცჴრიცთა მართჳსა, თვარ აქჳს მართვისა:
თქჳსნებრ სურვილი მეუღლობისა.
წართუწირული ვართ, არგანწირული ვართ, რად-
გან თქჳსნ გზოვევ მზედ ყჳვლობისა.
მადლის მოშავთა, ექმენ ხოშავთა, მაგრი-
ლობელად სნეულებისა:
მათ შეუძრწუნელი, ვლდე შემოსრწუნელი, ლო-
დი ხარ მტერთა დაბრკოლებისა:

63.

ოჴალი ხარ ბრმათა, თუთ მზრდელი ყრმათა:
მშიერთა პური, უსახლო სართულით.
მამა ობოლთა, მსაჯული ქჳრივთა, მიშველთა
სამოსლად, მინიჭებული,
მოხუცებულთა, შრომითრებულთა, სამტკი-
ცის ვჳჴორთხაზ მისაყრდნობელი:
მოცჳვეშ სიბრმნესა, წერილთ სიღრმესა, თუთ
განგვიმარტებ მადლთა მიხოობელი:

64.

მან უცოდველმან, ყოვლით მხედველმან,
ზესთა მან არსმან, თვითებისამან.
მიუწდომელმან, დაუწყობელმან, ნათელმან
ერთმან, სამებისგანმან.
მამისა ნიჭმან, სულისა ნიშმან, მისთანად
სწორად განსაზღვრებულმან.
ჰქმნა ცისკრად დღისა, მთიებად მზისა, ვარს-
კვლავად ცისა, თვით უბინდომან.

65.

ჰფუცა მონამა, ზეცით მონამა, მანანად ჩუენ-
თვის, მწყერ მარხილებით.
გჳკას რა სრულებით, სავსედ სრულებით, თვალ-
გოვარებით ოქროს მილებით.
მასგან ზომება, არ თუ მომეტება მრავლად ვიხი-
ლეთ ტკბილის გულებით.
ჩუენთჳს მთმობელად, დასათმობელად, სანუ-
კჳრად ვჰპოეთ ეს მარხილებით.

66.

აწყა რომითა, აწყა რომითბ, ეს მოუცჩანიჯა-
ქრისტეს მიერად;
იტყვის იგავსა, ართუ იგავსა, ზირაქის მსგავს-
სა, გულის კმიერად.
მტკიცედ ჰე მაჩუწარად, მისგან უცყთარად, ნე-
ტარ ვინმე იქმნეს ანუ თუ დარად.
მისრულ მისრულა, მისრულ მისრულა, გუ-
ლი რომ მქონდა სალმობიერად.

67.

ჰსჭვრეტენ შეურყინვით, მნათობნი ვინ ვით-
ხჩუწჭით ჰე ნდომით სულ წასულობით
ვტყოდეს გულისა, მის თჳს დაგულისა, რადგან
დაებით, ბარემ სულებით.
თავს აზრალეშენ, არ აზრალებენ, მყის გლო-
ვად იწყეს ალვა რგულებით.
წამწამ ისროდის, ვერ განქაროდის, მზერა-
ლახვართა მისთა სრულებით.

68.

ჴრს შუენიერად, არ ქუეყნიერად, ანგელოზთ
სახედ, დასახებული.
მეფედ გებული, ლაღი შუებული, თჳთ მხია-
რული, სამდიდებული.
მორჩი ალვათა, აკრთოზს ალვათა, არეთა
მთენი ცისკრის ქებული.
მართებს რომ ცამცა, ჰქონდეს მას ცამცა,
სახლად სამყოფად განჩინებული.

69.

ჰსჯულისა ლარი, ქუეყნისა ლარი, გამდიდ-
რებული ფრიად ყოვლითა.
უწყის ყოველნი, ჟამნი და წელნი, შეყინვა;
ნივთითა, ცით მომკურკულებულთა.
ქუეყნის უფალი, მჭურეცთ საცურფალი,
საყნოსლად მათთჳს სუნნელებითა.
თჳთ ლომი გმირი, ნუ თუ ჯერი თქვენ ჰ-
გონო მისებრ მდიერებითა.

70.

მტერთ არ ეწყალი, და ნაბერწყალი, მიჰფი-
ნის ყმათა, მისმან ალმურმან.
განმვნებული, ცნობა ვნებული, მუხ-დატე-
ხილ-ჰყჳს მკლავმან ძლიერმან.
სრბით სლჩა უჟეროდ, ძნელ გასამრჟეროდ,
უქმნის რისხვამან, ვჴლავ მის მიერმან,
ეცის ვის ის რა, გულსა თჳთ სისრა, მყის
განაწონის მან სახიერმან.

71.

საფარჩულ ერთა, საძლეველ მტერთა, მარტი-
ვად ჰბრწყინავს თჳალი სოფლისა.
გონება ვრცელი, ყოვლგან მხედრჩული, ქრის-
ტესთჳს მოხყევი თჳსთა ოფლისა;
ნიჭთა მოსრობული, წინა-მჴსწრობული, მად-
ლით სჳქტავი უფროს ნათლისა;
მისთჳსვე ქმნილი, თჳთ განკუთვნილი, უფა-
ლადცა მხედი ნივთთა ყოვლისა;

72.

ცნობისა ნესტან, ხუჭუჭით საჭურველი, სიმაღლ-
ლედ სივრცედ, სიგრძედ და სიღრმედ.
ჰსჯულის ფიცარი; მნელოსა ფიცარი, მადლთა
ბარძიმი, ერთა განსაწმედ.
მზე დაყვალი, მყის დაყვალი, არს შვიდნი
მნათნი, მას ზედ მოწამედ.
წმიდად აქუს სული, დასთა დასული, სამყაროს
ნათლად, არა თუ ღამედ.

73.

მისგან ვითხოვო, არ თუ ვითხოვო, რათა
ჰსცეს ჰსწავლა, თბესა მცონარსა.
თვით აყაროს, არ აყაროს, ქუეყანათ ყოვლთა;
უფალთ მთავარსა.
სამ-სახელობით, სამ-სახელობით, ჰხადი უფალსა
და მაცხოვარსა.
დაბანაკებით, აბანაკებით, მკვირ-ახლად გუა-
ხილუჩუბს, მკერძოლთა ერსა.

74.

ვჰხედავთ სფეროთა, სამ-სიფერთოთა, საქმეთა
მქმნელად, ვ'ლის ხიფიცხენით-
ცის საქანელნი, გარდმომდინელნი, მადლისა
ცუარითა, ექმნეს მას ზენით.
თვთ მის აქაზის, ნაცულად აქაზის, ახლოვნები-
სა, ხუცლნი მტკიცენით.
ონორის დუქსა, პირს ავად უქსა, მეის შე-
რისხვთა, მპსწრაფლ სიმკვრცხენით.

75.

დრო შამოივლო, დრომა მაივლო, მტერნი
დაჰკოცის აოხრებითა.
ბუკ ტაბლაკობით, ხაარაკობით, მედგრად
იბრძოდის გამწყაკვზრებითა.
განცბუნკებულნი, კაწბილკბულნი, უდლო-
ნად შექმნის, აპჯარი ახდითა.
გამეხებული, გამარჯვებულნი, იყო იშვებდა
ფუფუნებითა.

76.

ვაქებდეთ ერნო, ყრმანო და ბერნო, საუნჯედ
ჩუენთჳს მონიჭებულსა,
ქრისტეს მჴედარსა, მჴნე აკოვანსა, პირად პი-
რადად განღუწრებულსა,
ნათლად ბნელისა, გარდმოფენილსა, ეთერთა
ელვად დასახებულსა.
სიწმიდის ვაზმად, არ ბილწად ვაზმად, ნათლის
ემბაზად დაარსებულსა.

77.

ღმერთმან და მამან, ღმრთისა სიბრძნემან, ჰყოს
ეს უადრეს სულთა ყოველთა.
ნათლად ცხოვრებად, არ განშორებად, ზეცი-
სა მადლითა, გუნდთა ცხოველთა.
მნედ ტარიგისად, ვითარ იგისად ჰსცხოვრებდა
ჩუენთჳს, ქრისტიანად ქრისტიანთა.
ალაგი სახლად, სწავლის თან სახლად, ასყერო-
ჳა ენა, მისი მჰსმენელთა.

78.

ვჰსთქჳა ფინიკელნი, არ აფრიკელნი, ჲ მათ
ჰქმნეს წერილთა, მოგონებანი;
კაცა მანეთო, ია მანეთო, მისდა მყის ცოდ-
ჰყოფდ მოგონებანი.
გიხმობ რომელთა, გიცნობ რომელთა, ყურნი
მომიპყარით მოგონებანი!
მის- თუსლია ქებით, ხარ განქიქებით, ბიწი ვინ
ჰპოუნ, მოგონებანო;

79.

ანდიბან მოგჳმან, გრძნებითა მზოგჳმან, მის-
ნობით კელ-ჰყო ზავით ზღაპრობა;
ეშმაკს ევედრა, სული შევედრა, მით ექმნა
სრულად, მათთან ხაგრობა;
თქჳფნგან ქურუმთა, მყის აქურუმთა. მო-
ლიდით ცოდ-ჰყოფს, ბომონთ მოთხრობა:
მკერდად ჰსაჯულისად, მართლ-მსაჯულისად;
დავით გიწოდა თუსად მკვიდრობა;

80

დაწყრაქვითა; დაწყრაქვითა, ანდამატისა
ცჳლ-მყოფელითა.
მხნედ ჰასაკისა, ჰავასაკისა, წმიდათა თანა,
მომწერელითა.
ტყორცუჯა ისრისა, მიჯვირს ისრისა, მურკვი-
რისაეზრ, უსრულთა ჰკლუნითა.
სარკინოზთ ერთა, სხეულთა აერთა, ოდიონი
მორფსა შიგან წყვნითა.

81.

არაბაშია, არაბაშია, ზეფე მორწმუნე, კმელ-
თა ნათელი.
ვულთა დ~ სულთა, თვით მათ დასულთა, ებრ
ბრწყინვალე ჰყოფს, მადლითა ხანთელი
ალვა მოზარდი, საკრატ მოზარდი, ქუზისა
პოვნად, ვითა სულელი.
საბას რომისა, საბას რომისა, მგმობარნი თავ-
თა დრკუ განმჰსწავლული.

82.

მაჰმადის ჰსჯულსა, ტრდალაჯულსა, ბილ-
წად საქიქელი, სანახრობელსა.
სიბჭა მრუშებით, არაწმიდებით, ჩუკნა ლირ-
წუბით, ჰსჯულთა მპყრობელსა.
თჳთ მეზღაპრეკსა, ცუდ ფელამპარსა, ღჭთისა
არ მართლად, მქადაგებელსა.
ეც მოსესხითა, არ მოსესხითა, მას ღჭთისა მი-
ერ, მობაგებულსა.

83.

ჰსთქჳს სიტუჭა მჭევრნი, არათუ დუხჭერნი,
მოსაქცეველ-ჰყვს წარმართთა ერნი.
მათ სატუხელნი, მნელ საწუხელნი, ჰსჯულ-
ნი შეუქმნის თავისა მტერნი.
მის ცის ყოველთა, ვინც იყო ველთა, ადი-
დებდიან ყრმანი დ̃ ბერნი.
მისთჳს უვბილად, განსალიცუბლად, შეიქმნეს
მღედრად, სხივნი მლიერნი.

84.

შვიდ წყალობითა, შეწყალობითა, იცნნეს
მწ°ლითაგან, შობის დღის-მზმელნი.
სადუკეველნი, ფარისეველნი, მცნებათა ჰს-
ჯულსა, არ ჰმა ყოველნი.
წერილთ მომჰლოვნნი, თჳსით მომვლონნი, სხჳა-
ნი დღითი დღე, ნათლის-მღებელნი.
ნაზარეველნი, ხუთოსინელნი, მისგან შეიქ-
მნნეს, პირ-დაყოფილნი.

85.

მაკედონიოს, ღრკუ საბელიოს, შეცთომით
ჰგმობდეს, სულსა წმიდასა.
მალნი ვინმე ცით, ეტყოდა რეცით, გარდმო-
ტანასა, ჴორცთა მისთასა.
სამოსატელსა, ჲ მომესხველსა, პირს დაუ-
ყოფდა, წყალობათასა.
ლომეხთ მეფენი, მტერთ სისხლთ-მრქჳვენი,
ღმერთმან არ ღირს-ჰყო უფლებათასა.

86.

ვით ქვიშა ზღვისა, ცუარი წვიმისა, ვერვინ აღრიცხოს თჳთოეულად;
ფურცელნი ხეთა, მსგავსად ჰხსენება, მისი ვერ უძლონ თჳთოეულად;
სიმხნეთა ბრძნობა, და გულოვნობა, მისი ვერ უძლონ თჳთოეულად.
აღმოსავალი, და დასავალი, მთანი და ბორცუნი, ჰკმობს უფლებულად.

87.

მამის ვენახი, თუ ეს ვენახი, კეთილ-განსხლული, სურექი მომრთმელი;
ლელვსა ღვსა, გურის თავისა, წილად მყრქისა, გამომღებელი;
ნამისა ცუართა, გამომზრდელართა, ნორჩ-ქანდავებით, მსოჳად სასთველებელი:
კეთილ-ნაყოფებით, ცუად რიყრაყობით, მჴჳრეკთ საკრველოდ დასაღობელი;

ფზ.

ჳცხოთ-მოყუარე, გლახაკთ-მოწყალე, მჴს-
ჯელი მჴსჯავრისა და სამართლისა:
აღზრდებითა, აღმფოთებითა, მმაცვათა მო-
რად, წარმდევნელისა.
მწდის კრებისა, დამცხრობისა, დამბეჭდველ
ცჳწქმნა, მათგან თქმულისა.
მან ჰქონ არიოზ, და ევნომიოს, საბელიოზით
მორის ხუცბულისა:

ფთ.

უსთქუა მემოქმედმან, ყოველთ-მოქმედმან,
ვჰქმნეთ კაცი ხატად, და მსგავსად ჩუენდა.
ღმერთმან ღმერთთამან, მჴსლმან დღეთამან,
ვინ თანა-ჰსწორად, სულსა ავლენდა.
არვისგან არსმან, თჳთ დამარსმან, სამების
სრულმან, თჳთ იმოქმედა.
ნამდვლ ლოთაებით, საბაოთებით, ნივთ-მექ-
მნულობით, წარმოადგენდა.

90.

მისცა ყოველი, არ იყო ყოველი; თჳთ მის-მი-
ევრე, დაემონებდეს
უბრძანა ხისა, კეთილ-სახისა, დაცუად ნაყო-
ფი, ჭამად არ ოდეს.
ყწყოდა ღმერთმან, მან სახიერმან, თუ ჰს-
ჭამდეს თჳალნი, აეხილვოდეს.
ურჩ-ექმნეს ღმერთისა, უსმინეს მტერსა, მათ
მზე წყჳდიადად, შეეცვალოდეს.

91.

როს ენა შვიდი, მათჳს დამშჳდი, სამრახელ-
იყო, სულთა ყოველთა.
ჰსურთა, ინდთა, რომთა ჲ სინდთა, ბერძენთა
სპარსთა, აეგჳპტელთა.
მაშინდა ნერბოთ, ჭკვით სამწიგნროთ, გო-
დოლი ცელ-ჰყო, შენებად ველთა.
თჳთ გარდმოიჭრა, სული გაიჭრა, სატან-
ჯველი მიხჳდა, სასტიკად მწველად.

92.

მცხინვარებისა, ღვთაებისათა, ფერი იცვალა
თაბორის დიდებით.
ელია მოსით, ნათელ-შემოსით, იახლნეს
სხჳაცა, სიმტკიცის კლდებით.
ძრწოლით ხედვიდეს, განიზრახვიდეს, ვითარცა
შეჰგავს, მონათ რიდებით.
ჴმა ზეგარდამო, მყის ყოვლად ამოს, ამისგან
ესმათ, ძედ საწოდებით.

93.

ერთ აღიფრცქვნეს, თჳთ დაიფრცქვნეს, უმად-
ლოდ ექმნეს, ქრისტის-მოქმედსა.
აღბორგნეს ჯერ-ჯერლად, აღშფოთნეს ჯერ-
ჯერლად, კიცხვით ზასრობდეს, მას შემოქმედსა
ვინ იზანნს ჴელსა, მე ვმონებ ჴელსა, ღვთის-
სისხლსა წყლითა, ვინ განიწმედსა.
სჯულისა აღსრად, და სჯულის ახსრად, ღჳსა წყრს
აღასრულებს, წინასწარმეტყველსა.

94.

როს მესამესით, თუ მესამესით, დაჰკრდეს გან-
გითხჭრად, სულთა ყოველთა.
ოხრვიდენ ზღვანი, გრგვინვიდენ ცანი, ზარი
გამოჩნდეს, ცეცხლთა შემწუელთა.
მსწრაფლადვე სტვირი, მკელ დასაყვირი,
წარმოადგენდეს სულთა ყოველთა.
მაშინ გამხსნელს, თუ მიგავლინოს, თქუენ
ყოვლწყალობით, მათ საშუვლთა.

95.

ქრისტეს სახმლოსა, ვინმცა ახმლოსა, გან-
წმედით ქმნილსა, განზრწყინეულსა.
თუ მას ედემსა, ნათლად მიმღებსა, მოწევ-
ნულ შენთა, სამად გებულსა.
სასუფეველსა, ყოვლად ცხოველსა, სავსე-
ნებლად, თქუენთა დასხმულსა.
ჯუარდაქ ჰქრონად, მარად სამოვნად, შენად
განგუენით, განმზადებულსა.

96.

თუცა ვიტყოდი, ვუწყი ვიტყოდი, ენამცა
ბრჭყნილად, დამეყბედოსა.
ვის უთხრნე ჭირნი, მწველ-დამაჭირნი, ანუ
სხვა ვინმცა, მეიმედოსა.
შევევეროდა, გმირო ქველოდა, სულ-კმელ-
თა ფლობა, სამეუფოსა.
მალე გეონსა, მალე გეონსა, დაანთქმედ უფ-
სა, საუფსკრულოსა.

97.

შენ გონიერო, გულის-კმიერო; თჳთ მეცნიე-
რო, მეფევ ძლიერო;
მიუხდომელო, მიუწთომელო, მიუთხრობე-
ლო, წროფელ-სახიერო;
განათლებულო, განახლებულო, განბრწყი-
ნჭჷბულო, მზეო ციერო;
გალაღებულო, გალომებულო, ჰკლავ გო-
ლიათო, გულ-ლომობიერო;

98.

მე მონა შენი, მე მონა შენი, ვჰგონებ ყო-
ველნი, თქუენთჳს შექმნილად:
ნეტარ ხარ ყოვლად, წმიდად და ცხოვლად,
მალად და გულად, თჳთ არ დაგულად:
ნუსტორად მძლეობ, არა თჳ ლეობ, დიმიტ-
რის მიერ, მალ-შეზღუდვილად:
აწუ რისხვითა, აწე რისხვითა, გზით წარყვლი-
ნის, ყუყუნ-საქცევლად·

99.

მე გლახ არ გიმღუენა, თქუენგან წარიღუენა;
ყოველი ზიწია, მომახუელობა·
ვინა იშუებდის, საღ ალიზრდების, რომ ჰქონ-
დეს, თქუენებრ ჭკვა-მხედუელობა-
მოიმუშავენ, ღვაწლით მოიმკენ, სათნოება-
თა, მჭელეულობა:
ხარ სიბრძნის ვაზი, ნათლის ემბაზი, სული-
სა ქნარი, ღუთის-მხილუელობა;

100.

მეფევ მაღალო, ქცევა მდაბალო, ლომისა
მჴსგავსო, მალად და გულად.
ელვისა შტოო, ყოვლად მარტოო, მჴნე-
რჯულთა-სასყრდნობელო, მოსარჩხეველად.
ჯარდზედ გაშლილო, ყორნის ბოლოლო, ქმნია
ლის სყუნწელთა, მოსაფრქვეველად.
შუქთა მკუნკუბა: თუთ კამკუნკუბო, ზედ სამ-
ყაროსა; მკრთმე ქუშველად.

101.

ოქროსნთუს დიდებითა, ტურფად-მიდ-მოდებითა; სა-
ტურფა შევჰკრიბნეთ, უნდო რამენით.
ჰკამს შემკობია, თუთ შემკობია, მუსიკ-მგოსა-
ნით, მესტროლაბენით.
ვერ მექმნა გულია, ესრეთ დაგულია, ცრემლთა
ნაკადთა მიწყივ დადენით.
სიბრძნის არდაგა, სახმილთ არდაგი, წელთა
მომერტყა, ჰსწავლის ბადენით.

102.

პირჭუშლ-წყრანი, დაწყრანი, ჰალამიდისგან,
მოჰოვნებულ არს.
სიტყვის-მგებლობა, ძნელ-საგებლობა, ზი-
ნონისაგან შემოღებულ არს.
ტილისმ-მოგობა, არ ცუდ-მზოგობა, აპო-
ლონისგან დამტკიცებულ არს.
მასთან ასკლიპოს, ვეღარ მუსიკობს, თუ
ქუბად შენდა, განლიგებულ არს.

103.

წიგნი მეფეთა, ქება ქებათა, ეკლესიასტე,
სარამარ გრძნისა.
დავით იგავნი, ვინ ჰსთქუა იგავნი, სიბრძნე
დიდისა სოლომონისა.
ლევიტელთ რიცხუთა, მჰსაჯულთა ნეშტთა,
ეზრას ეს დარსი, ძე ზირაქისა.
მათთან ვრახმანი, გრძნობდეს რვა კმანი, ყე-
რა დამატონ, ქება მალისა.

104.

ცეცხლი ზნელისა, გარესკნელისა, მატლი-
ღრჭუენისა, წამლიანისა.
მისრჩა ნეფხვისა, ბნელთა სეტყვსა, თოვლ-
თა წვიმითა, ღვარ ნაფშჳჱნისა.
ორ-გულთ ეწიოს, ვერ განეწიოს, ურჩი ვინც
იყოს; ტახტის თქჳჱნისა.
ღელე ვლოვისა, ექმნას გლოვისა, ჟამნი მო-
უხდეს, ცრემლითა დენისა.

105.

ტურფად შჳჱნება, გამოჩჳჱნება, თქჳჱნი დ-
აჭკნობს, ყოველთ ყჳავილთა.
გიხმობს ენამით, ჰსწავლის ენამით, წყლად
წყაროდ მრწჳჱლად, ბორცჳთა ზე ველთა.
ახალო რომო, შენავს ჰსთქჳს რომო, ყუ-
როს იქმნესო, მყოფთა ყოველთა.
ვნატრი ელადსა, თჳთ მას გელაასა, სად რომ
დაჰკრძალვენ წმიდათ სხეულთა.

106.

ვჰფიცავ მე მბლლით, რომ თქუენის გაყრითა;
ჰკლებოდეს ჟამსა, დღეთა ჩემთასა.
სულნი და გუამნი, და ძუალნი ჩემნი, ქარქუშა-
ცებრ ჰქმონდეს, ბალთა მისთასა.
მექმნა გლახ გული, ყოფა და სული, მძავრ-
მწყდრად მდებარე, მორვ სხეულისა.
ვერ ვაგებ თქმითა, რომ ვარ სულ თქმითა;
უსიცოცხლითა, უფრო სხუათასა.

107.

კელ-ვჰყავ საქმესა, ძნელსა რასმესა; უგუ-
ნურებითა, თჳთ სულელობით.
ქებისა გრძელსა, სათქმელად ძნელსა, ვერ
უძლე ვიქმენ, ენა ბრგვნილობითა.
შესხმა მკობანი, მუსიკობანი, ვუწყი ვერ;
გიძღუენ, თქუენ საფერობითა.
მაგრა ვით მწჳლილნი, ქრის ცეს მითჳლილ-
ნი, მექმენ მადლობის შეწირველობით.

ბოყცა თქუენ ბრძჳნილთა; ყენდო ყუხმართა,
ენათა მიერ შესხმად ვერ უძლეთ:
თქუენ ჰსცხოვლეთ ბნელი, წყუდიადი ბნელი;
მზე ნათლად ცხოვლად, და განანათლეთ.
განმართეთ ცუდნი, სიტყუანი მრუდნი, კეთი-
ლად ჰსცხოვლეთ და განამართლეთ.
გვედრებ თქუენ სულად, ქებისა წილად, ჩემ-
გან დუმილი, თჳთ მიითვალეთ.

BIBLIOTH. ACADEM. IMP. SCIENTIAR.

Въ Типографіи

Я. и Д. Арзановыхъ.